ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Ondřeje Bartoše (soudce zpravodaj) a Pavla Molka v právní věci žalobce: **M. Š.**, zast. Mgr. Kateřinou Gabrišovou, LL.M., advokátkou se sídlem Budějovická 578/80, Praha 4, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2024, č. j. 11264/24/5100-41451-711763, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 6. 2025, č. j. 51 Af 2/2024-30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se zabýval tím, zda žalobci byla právem uložena pokuta za závažné ztížení správy daní (§ 247 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád), kterého se měl žalobce dopustit tím, že ve stanovené lhůtě nevyhověl výzvě ke splnění procesní povinnosti nepeněžité povahy, konkrétně nepředložil účetní podklady v elektronické podobě na technickém nosiči dat. Tuto povinnost mu uložil Finanční úřad pro Jihočeský kraj jako správce daně. Žalobce ani po druhé opakované (celkem tedy třetí) výzvě tuto povinnost nesplnil, proto mu správce daně uložil pořádkovou pokutu ve výši 100 000 Kč (rozhodnutí ze dne 15. 6. 2022, č. j. 1536685/22/2208-60561-307588). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a rozhodnutí správce daně potvrdil.

[2] Žalovaný znovu rozhodoval poté, co Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 5. 3. 2024, č. j. 7 Afs 239/2023-32, na základě kasační stížnosti žalobce zrušil rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 8. 2023, č. j. 51 Af 3/2023-31, a také předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2023, č. j. 2064/23/5100-41451-711763.

[3] Proti nově vydanému rozhodnutí žalovaného podal žalobce u Krajského soudu v Českých Budějovicích žalobu, který ji zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Vyšel ze zjištění, že u žalobce byla dne 16. 11. 2021 zahájena kontrola daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2018. V rámci oznámení o zahájení daňové kontroly byl žalobce vyzván k předložení dat v elektronické podobě, mj. účetního deníku a skladové evidence. Dne 10. 1. 2022 žalobce část požadovaných listin poskytl. Dne 19. 1. 2022 poskytl správci daně ke kontrole pohyb na účtech v listinné podobě v rozsahu 5 768 stran s tím, že účetní deník za rok 2018 se nepodařilo exportovat do elektronické podoby. Dne 21. 1. 2022 správce daně vyzval žalobce k předložení zbývajících dokumentů (*výzva č. 1*). V reakci na to žalobce dne 9. 2. 2022 předložil správci daně dalších 4 589 stran v listinné podobě. Správce daně vycházel z toho, že žalobce disponuje požadovanými informacemi v elektronické podobě. Proto setrval na své výzvě k předložení listin v elektronické podobě s odkazem na § 81 odst. 2 daňového řádu a dne 15. 2. 2022 opakovaně vyzval žalobce k předložení účetního deníku a skladové evidence na technických nosičích dat (*výzva č. 2*). Žalobce 15. 3. 2022 sdělil, že žádosti nemůže vyhovět z důvodu technických obtíží. Správcem daně vyslechnutý svědek-správce IT vypověděl, že žalobcem používaný software není připraven na export takového množství dat. Správce daně však dospěl k závěru, že export byl možný alespoň po částech (to správce daně dovodil z toho, že žalobce dříve předložil právě takové menší části požadovaných dat). Proto zaslal žalobci další výzvu, která mu byla doručena 13. 5. 2022 (*výzva č. 3*). Na tuto výzvu žalobce správci daně sdělil, že požadované informace nemá, protože je ztratil. To správce daně považoval za účelové tvrzení, protože žalobce netvrdil ani neprokázal, jak ke ztrátě došlo. Správce daně proto konstatoval, že žalobce závažným způsobem ztížil správu daní, a uložil žalobci pořádkovou pokutu. Žalovaný zmíněným prvním rozhodnutím zamítl žalobcovo odvolání. Žalobu proti tomuto rozhodnutí krajský soud zamítl, NSS ale jeho rozsudek zrušil, stejně jako rozhodnutí žalovaného. Učinil tak pro pochybení žalovaného spočívající v tom, že žalobci kladl za vinu nepředložení dokumentů za celý kalendářní rok 2018, který mylně považoval za účetní období žalobce. V dalším řízení pak žalovaný rozhodl totožně, pouze z odůvodnění svého rozhodnutí vypustil původní zmínky týkající se nepředložení listin za jím mylně předpokládané zdaňovací období.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že výzvy žalovaného se opíraly zejména o § 81 odst. 2 daňového řádu, který dává správci daně oprávnění požadovat předložení relevantních dokladů na technických nosičích dat. Daňový subjekt, který takovými doklady disponuje, je povinen je na technickém nosiči dat poskytnout. Brání-li mu v tom překážka, je povinen ji nejen tvrdit, ale také doložit. Krajský soud rekapituloval procesní sled jednotlivých výzev správce daně. Na první výzvu reagoval žalobce sdělením o nemožnosti exportu velkého rozsahu dat; toto tvrzení bylo prokázáno výslechem svědka-správce IT. Svědek se však nevyjádřil k otázce nemožnosti exportovat data po částech, neboť tento požadavek mu žalobce nezadal. Krajský soud vycházel z toho, že žalobce požadovanými daty v elektronické podobě prokazatelně disponoval (popisoval obtíže s jejich exportem do

souboru a vypovídal o jejich zálohování – tedy je měl). Je nerozhodné, že nebyl technicky schopen je exportovat do jednoho souboru; mohl provést export do více souborů a tyto správci daně předložit. Technickou možnost toto učinit u žalobcem využívaného software Pohoda potvrdil vyslechnutý svědek. Žalobce pouze nevyvinul dostatek úsilí, aby výzvě č. 2 vyhověl, byť i sám byl schopen export provést (již dříve v rámci kontroly předložil dílčí exporty dat). Byl-li také schopen data vytisknout do listinné podoby, mohl provést tisk do formátu PDF a v tomto formátu je správci daně předložit. Pokud v reakci na výzvu č. 3 přišel žalobce s tvrzením o ztrátě dat, bylo na něm, aby toto tvrzení doložil; to ale neučinil a jeho tvrzení tak zůstalo neprokázáno. Oporu v zákoně nemá žalobcův požadavek, aby daňové orgány v tomto směru zkoumaly („vyšetřovaly“), proč data nelze předložit. Žalobcovo tvrzení – vzhledem k tomu, že nijak blíže neuvedl, jak mělo ke ztrátě dat dojít, a vzhledem k jeho dřívějším tvrzením o zálohování dat – podle krajského soudu nemohlo obstát. Krajský soud uzavřel, že bylo prokázáno porušení procesní povinnosti nepeněžité povahy. Pokud jde o naplnění podmínky závažného ztížení správy daní, odkázal na důvody uvedené daňovými orgány. Zdůraznil, že není pochyb o náročnosti případné „ruční“ analýzy 10 357 stran dat a o tom, že případné zpracování v elektronické podobě by bylo násobně rychlejší. Správce daně disponující daty pouze v listinné podobě nemohl například využít speciální software pro detekci chyb. „Ruční“ kontrola je časově mnohem náročnější, kromě toho některé případné nesrovnalosti je podstatně těžší odhalit. Požadavek správce daně na předložení dat v elektronické podobě není excesivní. V rámci kontroly totiž vyšlo najevo, že žalobce účetní evidenci v elektronické podobě vede.

II. Obsah kasační stížnosti a dalších podání účastníků

[5] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jako „stěžovatel“) kasační stížností s návrhem, aby NSS rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatel vznesl tři okruhy kasačních námitek. Předně namítal, že ačkoli byl žalovaný nucen v důsledku zrušujícího rozsudku NSS v podstatné míře redukovat rozsah porušení procesních povinností žalobcem, výši uložené pokuty ponechal nezměněnou a nesnížil ji.

[7] Druhý okruh námitek směřoval k otázce porušení povinnosti stěžovatelem; pokud stěžovatel požadovanými daty nedisponoval, nemohl je předložit; potom ale to, že je nepředložil, nemohlo být protiprávní. Podle názoru stěžovatele leželo důkazní břemeno ohledně prokázání toho, zda k datu vydání třetí výzvy žalobce požadovanými daty disponoval, na žalovaném. Soud se však tím, na kom leželo toto důkazní břemeno, nezabýval. Stěžovatel si položil řečnickou otázku, jakým způsobem měl prokázat, že ke ztrátě dat elektronických dat došlo. Krajským soudem navržené důkazní prostředky stěžovatel odmítl, neboť „nic neprokazují“. Dále namítl, že se jedná o správní trestání, a tedy pokud správce daně tvrdil, že došlo k porušení povinnosti, bylo jeho povinností prokázat bez pochybností rozhodující skutkové okolnosti.

[8] Třetí okruh námitek se týkal správnosti závěru o tom, že stěžovatel závažným způsobem ztěžoval správu daní. Podle stěžovatele krajský soud konkrétně neuvedl, v čem závažný způsob ztěžování správy daní spočíval. Stěžovatel předestřel úvahy ohledně hypotetického způsobu provádění kontroly správcem daně (namátková kontrola,

sofistikované statistické vyhodnocení), nichž vyvodil, že k *závažnému* ztížení správy daní nedošlo.

[9] **Žalovaný** ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační rozsudek NSS neobsahoval žádný závazný právní názor ohledně toho, zda je uložená pokuta přiměřená intenzitě ztížení správy daní; ta byla podle NSS předčasná. Napadené rozhodnutí obsahuje přezkoumatelnou úvahu o dopadu porušení povinnosti na postup správce daně a odůvodnění výše stanovené pokuty. Žalovaný tvrdil, že již v prvním (zrušeném) rozhodnutí přihlédl pouze k tomu, že stěžovatel nepředložil požadovaná data na technických nosičích, nikoli k rozsahu těchto nepředložených dat. Stejná výše pokuty v novém rozhodnutí žalovaného je tak logická.

[10] Podle žalovaného byl skutkový stav dostatečně prokázán. Krajský soud opakovaně přisvědčil žalovanému, že stěžovatel závažně ztěžoval, resp. mařil správu daní tím, že bez dostatečné omluvy nevyhověl ve stanovené lhůtě opakovaným výzvám ke splnění procesní povinnosti nepeněžité povahy, stanovené mu správcem daně. Nesplnění procesní povinnosti znamenalo pro správce daně nepoměrně vyšší úsilí a prostředky, které by musel při správě daní vynaložit, oproti situaci, kdy by stěžovatel požadované informace v elektronické podobě poskytl. Sdělení stěžovatele v reakci na výzvu č. 3 nesplnění dané procesní povinnosti dostatečně neomluvilo. Stěžovatel neuvedl, kdy nebo jak data ztratil, čemuž se ostatně vyhýbá i v soudním řízení. S ohledem na průběh řízení takové tvrzení vyznívá účelově. Stěžovatel měl možnost vytvořit výstupy v elektronickém formátu za dílčí časové úseky. Byl tak pokutován za nesplnění objektivně splnitelné procesní povinnosti. Byl tedy naplněn cíl pořádkové pokuty, kterým je donucovacím působením dosáhnout zjednání nápravy. Stěžovatel ani v odvolání blíže neuvedl, jak data ztratil, ani tvrzení nijak nedoložil. Protiprávní stav tkvící v nedostatečné omluvě stěžovatele proto trvá.

[11] Stěžovatel podle žalovaného nesprávně hodnotí důkazní břemeno. Podle § 247 odst. 2 daňového řádu nestačí pro nesplnění uložené procesní povinnosti jakákoli omluva, ale pouze omluva dostatečná. Její důvodnost musí z logiky věci stěžovatel správci daně prokázat. Úlohou správce daně není, aby za stěžovatele vyhledával a prokazoval důvody, pro které uložené procesní povinnosti nevyhověl. Žalovaný odkázal na argumentaci krajského soudu, který zdůraznil, že stěžovatel nemusel prokazovat neexistenci dat, nýbrž jejich tvrzenou ztrátu, a dále uvedl možné důkazní prostředky k hypotetickým situacím, které by mohly ke ztrátě dat vést. Stěžovatel však nepřišel s žádným konkrétnějším tvrzením; těžko by tak například bylo možné provést (stěžovatelem navrhované) místní šetření, nelze-li specifikovat, jak by mělo probíhat a co by mělo prověřit.

[12] Žalovaný podrobně popsal, v čem spočívalo ztěžování a maření správy daní (odkázal zde na body 21 a následující odůvodnění napadeného rozhodnutí). Podmínkou pro uložení pokuty bylo nesplnění procesní povinnosti stěžovatelem. Tato povinnost byla stěžovateli stanovena výzvami č. 1, 2 a 3. Stěžovatel tuto povinnost objektivně porušil. Výsledek daňové kontroly byl ovlivněn právě nepředložením požadovaných informací. Pokud byl předmět daňové kontroly vymezen jako daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2018 v rozsahu všech skutečností rozhodných pro správné zjištění a stanovení daně, nebylo možné vybrat pouze „reprezentativní vzorek“ – to by neodpovídalo komplexnímu zadání

předmětu daňové kontroly. S ohledem na rozsah obchodních transakcí také nehraje roli, jak velkou účetní jednotkou stěžovatel byl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

[14] Stěžovatel předně namítal, že ačkoli byl žalovaný v důsledku zrušujícího rozsudku NSS nucen v podstatné míře redukovat rozsah porušení procesních povinností žalobcem, výši uložené pokuty ponechal nezměněnou a nesnížil ji.

[15] NSS k tomu uvádí, že kasační stížnost, v níž stěžovatel jen doslovně opakuje své žalobní námitky, je nepřípustná (usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS). Totéž přiměřeně platí i o jednotlivých kasačních námitkách (usnesení NSS ze dne 2. 9. 2025, č. j. 10 As 15/2025-41). Posuzovaná námitka je z větší části právě takovým případem. Stěžovatel opakuje to, co uvedl již v žalobě. Krajský soud se touto jeho námitkou zabýval (bod 36 odůvodnění napadeného rozsudku). Poukázal na to, že pokutu stanovilo již prvostupňové rozhodnutí, které netrpělo vadami, které byly vytknuty odvolacímu rozhodnutí. To, že ji žalovaný opětovně potvrdil, nemůže vést k závěru o jakékoliv vadě. Věcná polemika s důvody, pro které shledal krajský soud žalobní námitku nedůvodnou, však chybí. Proto je kasační námitka nepřípustná. Jedinou dílčí „polemikou“ s krajským soudem je stěžovatelova poznámka, jíž krajskému soudu vytýká, že „nekriticky převzal argumentaci žalovaného“ navzdory závěrům vyjádřeným v rozsudku NSS sp. zn. 7 Afs 239/2023. To ale krajský soud neučinil; proti námitce stěžovatele postavil vlastní, byť stručně formulovanou úvahu; námitka je proto v tomto dílčím rozsahu nedůvodná. Pro úplnost pak NSS dodává, že i kdyby krajský soud pouze převzal argumentaci žalovaného, nečiní to jeho rozhodnutí bez dalšího nezákonným (usnesení NSS ze dne 19. 5. 2015, č. j. 5 Azs 220/2015-35).

[16] Správce daně byl oprávněn vyžádat si kopii účetních záznamů na technickém nosiči dat (§ 81 odst. 2 daňového řádu). Oprávnění správce daně odpovídala povinnost stěžovatele příslušné výzvě vyhovět. Ke splnění této procesní povinnosti nepeněžité povahy správce daně stěžovatele vyzval celkem třemi výzvami, a vždy mu k tomu určil lhůtu. Stěžovatel této výzvě ani jednou nevyhověl a požadovaná data na technickém nosiči nepředložil; nesplnil tak jemu uloženou procesní povinnost. Namísto poskytnutí požadovaných dat stěžovatel na první a druhou výzvu reagoval předložením části dokladů v listinné podobě (na první výzvu navíc i sdělením, že účetní software mu neumožnil provést export dat v rozsahu požadovaném správcem daně), na třetí výzvu odpověděl sdělením, že požadovaná data ztratil. Je tedy třeba posoudit, zda taková omluva je – ve smyslu § 247 odst. 2 daňového řádu – dostatečná. NSS je shodně se správními orgány i krajským soudem přesvědčen, že nikoliv.

[17] Nelze pominout, že stěžovatel požadovanými záznamy – přinejmenším v určité fázi řízení – prokazatelně disponoval, což ani sám nezpochybňuje. Vyplývá to jednak z jeho výslovných vyjádření (uváděl, že vede účetní záznamy v elektronické podobě, popisoval problémy s jejich exportem), jednak z toho, že byl schopen záznamy převést z elektronické do listinné podoby a v této formě je správci daně předložit. NSS proto dává za pravdu krajskému soudu a žalovanému, že překvapivé a obecné tvrzení o ztrátě dat v odpovědi

stěžovatele ze dne 22. 5. 2022 rozhodně nelze považovat za dostatečnou omluvu. Stěžovatel ve svém sdělení odkázal na vyjádření V. B., senior technika STORMWARE s. r. o., avšak bez toho, aby blíže specifikoval, o jaké vyjádření jde a co relevantního pro věc z něj má vyplývat. NSS souhlasí s žalovaným, že je s podivem, že stěžovatel ani v odvolání, ani v řízení před správními soudy své tvrzení o ztrátě požadovaných dat nijak nekonkretizoval, ač mu v tom zjevně nic nebránilo; jen tím prohloubil již dříve patrné zdání účelovosti tohoto tvrzení. Dále nelze přehlédnout, že stěžovatel v průběhu daňové kontroly výslovně uvedl, že účetní data v elektronické podobě jsou zálohována v PC. V návaznosti na toto tvrzení nijak nevysvětlil, proč – pokud by primární data skutečně ztratil – k jejich poskytnutí nemohl využít právě jejich zálohu, kterou dle vlastního vyjádření disponoval. NSS tak souhlasí s tím, že stěžovatelovu omluvu nelze považovat za dostatečnou ve smyslu § 247 odst. 2 daňového řádu.

[18] Kromě toho, že stěžovatele tížilo břemeno tvrzení, které by kvalitativně naplnilo požadavek dostatečné omluvy pro nesplnění procesní povinnosti, leželo na žalobci také břemeno důkazní k prokázání tohoto tvrzení. Z ustanovení § 247 odst. 2 daňového řádu vyplývá, že stěžovatel byl povinen tvrdit dostatečnou omluvu pro nevyhovění výzvě správce daně. Jako daňový subjekt byl také povinen toto tvrzení prokázat (daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v *dalších podáních* – § 92 odst. 3 daňového řádu). V tomto ohledu ale stěžovatel zůstal naprosto pasivní a žádné důkazy, které by prokazovaly jím tvrzenou ztrátu účetních dat, nepředložil, ani správci daně nenavrhl. Své důkazní břemeno tak neunesl. NSS nepochybuje o tom, že toto důkazní břemeno nést měl. Lze přisvědčit krajskému soudu, že požadavek stěžovatele, aby daňové orgány samy „vyšetřovaly“ okolnosti stěžovatelem tvrzené ztráty, nemá oporu v zákoně. Naopak z logiky věci plyne, že tvrzenou ztrátu měl prokázat stěžovatel sám. Stěžovatel se zároveň mýlí, tvrdí-li, že se krajský soud rozložením důkazního břemene nezabýval; krajský soud v bodě 30. odůvodnění svého rozsudku správně identifikoval, že důkazní břemeno leželo na stěžovateli. Krajský soud má pravdu také v tom, že po žalobci nebylo požadováno, aby prokázal neexistenci dat, ale aby prokázal jejich ztrátu. Lze si přitom představit mnoho způsobů, jakými by bylo možné ztrátu dat prokázat; některé z nich příkladem uvedl již krajský soud. Tyto úvahy o stěžovatelových důkazních možnostech v hypotetickém případě ztráty dat jsou přiléhavé; jejich obecné odmítnutí stěžovatelem jejich relevanci nikterak nezpochybňuje.

[19] Kromě toho, že jde o zákonnou povinnost stěžovatele, jak vyplývá z předchozího bodu, jeho požadavek, aby to byl správce daně, kdo měl prokazovat, že daňový subjekt ztratil data, vyznívá zcela nepatřičně. Taková konstrukce by prakticky znemožnila účinně provádět daňové kontroly, neboť na jakoukoli výzvu správce daně by daňové subjekty mohly reagovat obecnou omluvou, že se data ztratila, a správce daně by byl postaven před prakticky neřešitelný úkol tuto skutečnost prokázat. Zároveň by toto důkazní břemeno stěží mohl unést bez součinnosti daňového subjektu, v jehož zájmu by ale zase nebylo tuto součinnost správci daně poskytnout. Že je taková konstrukce zcela absurdní a nesmyslná, je zřejmé.

[20] Jak NSS již dříve judikoval, rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty musí obsahovat přezkoumatelnou úvahu daňového orgánu ve vztahu k otázce, do jaké míry, či zda vůbec mělo nepředložení požadovaných údajů a listin dopad na postup správce daně v dotčeném

řízení či při spravování daně (rozsudek ze dne 2. 6. 2021, č. j. 1 Afs 87/2021-30). Tomu správní orgány dostály.

[21] Krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku odkázal na odůvodnění rozhodnutí správce daně (příslušnou pasáž jeho rozhodnutí podrobně citoval) a žalovaného. Jejich závěry si osvojil odkazem na ně, ale i stručnou rekapitulací jejich závěrů. Podle nich stěžovatel závažně ztížil správu daní ve vztahu k probíhající kontrole. Poskytl-li stěžovatel požadovanou účetní dokumentaci pouze v listinné podobě v rozsahu přes 10 tisíc stran, znemožnil správci daně použít software pro detekci chyb nebo alespoň jednoduché vyhledávací příkazy. Správce daně by musel vynaložit nepoměrně vyšší úsilí a prostředky, zejména čas úředních osob, oproti situaci, kdy by stěžovatel výzvě správce daně vyhověl. Správce daně by při nutnosti kontrolovat vše v listinné podobě nemohl postupovat bez zbytečných průtahů ve smyslu § 7 odst. 1 daňového řádu. Fakticky by konečným důsledkem byla nemožnost pokračovat v daňové kontrole.

[22] Z právě uvedených důvodů ani NSS nepochybuje o tom, že se jedná o závažné ztížení správy daní. Stěžovatelovy argumenty závěry krajského soudu (a zprostředkovaně závěry správce daně a žalovaného, jejichž argumentaci si krajský soud osvojil) nevyvrací. Je sice pravda, že stěžovatel *nějakou* součinnost v průběhu daňové kontroly poskytl: zcela pasivní vskutku nebyl. Celkově však lze jeho postup vůči správci daně skutečně vnímat obstrukčně. Nemohou to zvrátit ani stěžovatelovy představy, jak hypoteticky správce daně mohl nebo měl v kontrole postupovat jinak, než postupoval. Volba prostředků a postupů v daňové kontrole je v zákonných mezích věcí správce daně, nikoli daňového subjektu. Argumentace stěžovatele, že výkladem krajského soudu by nebylo možné nikdy provést daňovou kontrolu u obdobného daňového subjektu, který by daty v elektronické podobě nedisponoval, není relevantní: soud posuzoval konkrétní případ konkrétní daňové kontroly u konkrétního daňového subjektu (stěžovatele); spekulovat o tom, jak by kontrola mohla nebo nemohla probíhat u jiných daňových subjektů za jiných podmínek, je pro posouzení věci nadbytečné. Je třeba zdůraznit (a neopomněl to zmínit ani krajský soud), že vede-li stěžovatel účetnictví elektronicky (o čemž není spor), nebyl požadavek správce daně na poskytnutí účetních záznamů v elektronické podobě jakkoli excesivní. Stěžovatelova argumentace velikostí účetní jednotky pak nemíří proti rozhodovacím důvodům krajského soudu; jde proto o nepřípustnou kasační námitku (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji zamítl. (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[24] O nákladech řízení rozhodl soud podle zásady úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto na náhradu nákladů řízení právo. Žalovaný sice procesně úspěšný byl, nevznikly mu ale žádné náklady vymykající se běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 15. dubna 2026

Petr Mikeš
předseda senátu